Ч. 278. Пятниця 13 (26) грудня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Справи краєві.

(Буджет на р. 1903.)

Виділ краєвий приготовив для Сойму таке справозданє в справі буджетової провізориї на перший чвертьрік 1903 р.:

З причини скликаня соймової сесиї під конець року, а тим самим неможности ухвaленя буджету на р. 1903 перед початком буджетового року. Виділ краєвий предкладає внесенє о ухваленє тримісячної провізориї буджетової.

Ухвала обіймає повновласть до робленя видатків звичайних на основі буджету р. 1902 і до побираня краєвого додатку після стопи ухваленої на р. 1902.

Заразом замічує Виділ краєвий, що не одержав відповіди на резолюцию соймову з дня 27 червня 1902 при ухвалюваню двомісячної провізориї буджетової на р. 1902, а взиваючу правительство, аби сойм скликувано в такій порі і на так довго, щоби він міг свої конституцийні права і обовязки виповняти, а перед усім ухвалити буджет перед розпочатєм буджетового року.

Виділ краєвий вносить: Вис. Сойм зволить ухвалити:

I. Сойм дозваляє Виділови краєвому робити видатки звичайні з краєвого фонду на рахунок буджетового року 1903 на підставі буджету з р. 1902.

II. Сойм дозваляє побирати в користь краєвого фонду додаток до державних безпосередних податків, а именно:

а) додаток до державного податку ґрунтового, домово-чиншового, домово-клясового і $5^0/_0$ податку від вільних домів в висоті 30 сот. від кождої корони цілої приписаної належитости тих податків;

б) додаток до державних податків безпосередних, з виїмком податку лично-доходового в висоті 66 сот. від кождої корони;

в) оподаткувані в Вел. Кн. Краківскім будуть оплачувати додаток під а) по 49 сот., а під б) по 55 сот. від кождої корони.

III. Дозволи, уділені під I. і II. обовязують до дня 31 марта 1903.

Виготовлений Виділом краєвим прелімінар буджетовий на рік 1903 так представляє ся в головних точках:

Видатки:

I. Репрезентация краю: 244.576 К; так, як ухвалено на р. 1902.

II. Заряд: 753.374 К; в порівнаню з буджетом на р. 1902 більше о 1447 К.

III. Справи санітарні: 2,816.216 К, більше о 36.922 К.

IV. Добродійність: 61.723 К, менше о 16.325 К.

V. Просьвіта: 9,041.609 Кор., більше о 1,233.871 К.

VI. Історичні памятники: 85.146 К, більше о 6448 К.

VII. Публична безпечність: 588.490 К., більше о 15.300 К.

VIII. Комунікациї: 3,483.524 К, більше о 24.046 К.

IX. Будови водні і меліорациї: 1,654.431 кор., більше о 95.228 К.

X. Рільництво: 1,355.624 Кор., менше о 62.653 К.

XI. Гірництво: 53.111 Корон, більше о 20.323 К.

XII. Промисл і ремесло: 464.666 К, менше о 40.758 К.

XIII. Довги краєві: 2,880.928 К, менше о 285.358 К.

XIV. Ріжні: 398.124 К, менше о 58.637 К.

Загалом виносять видатки 23,881.538 К а в порівнаню з буджетом р. 1902 суть висші о 959.854 К.

Доходи власні.

I. Заряд: 70.425 К, більше о 2.937 К.

---

11)

МАРОККО.

V.

Марракеш, столиця держави і резиденция султана. — Людскі голови — знак султаньскої власти. — Части міста і султаньска палата. — Принятє у султана. — Великий везир Бен-Ахмед. — Кримінал в Марракешу. — Марокканьске весілє. — Рамадан в Марракешу. — Торговельне значінє міста.

(Дальше).

З нагоди так великого торжества мали всі гості величезні білі турбани з тоненького шовку. Я видів межи ними многі, дуже інтересні фізиономії. Так був між ними примір6м батько молодої, грубий присадкуватий чоловік, з величезною головою, звисаючими грубими губами, хитрими малими очами і носом як дзюб папуги. То ославлений лихвар збіжевий, і его уважають за найбогатшого властителя великої посілости в Марокку, а при тім і за страшенного скупаря; все, що лиш збере, продає зараз, а золото закопує в землю. Був також і его син, подібнесенький до него як дві краплі води, такий самий лінивий і заспаний, не учив ся ніколи нічого в своїм житю і не умів ані читати, ані писати. Сам властитель дому, то веселий чоловічок, з лицем як у того дідика, що ним товчуть оріхи, увихає ся і кидає собою всюди як та ласиця, та уважає пильно на то, щоби его гостям не забракло нічого. Почетне місце заняв брудний, обдертий, сухощавий і трохи придуркуватий „сьвятець", котрий впрочім був дуже ласкав на мене а навіть обіцяв ся обводити мене по місті. Біло убрані слуги увихають ся тихенько босими ногами по підлозі, вистеленій мягкими коврами, подають чай, солодкі тісточка та розносять судинки з кадилом і виймають догараючі сьвічки а вправляють нові. В сей одностайний і на довший час нудний спосіб відбуває ся торжество богато годин. Через той час зовсім не заборонено нікому трохи задрімати, противно, до того приготовлено навіть окремі подушки.

По 11 тій годині перeривають ту одностайність торжества деякі свого рода церемониї. Вносять величезне, помальоване всілякими красками крісло з опиралами, уставляють его на підвисшеню а на его опиралах ставлять запалені сьвічки. Відтак кількох сильних людий вносять поединчо убраного молодого, котрий вже трохи й помарнів та поблід через ті чотири дні свого весіля, та саджають на згаданім кріслі. В тій хвили зачинають всі гості вигойкувати та викрикувати „аллах!" і обступають молодого зі всіх боків. Відтак довгим рядом приступають гості до молодого і прилiплюють єму один за другим на чоло більше або менше число „крішів" (малі срібні монети вартости яких 20 сотиків) ніби то за музику, а слуги при тім викликують голосно імя того, хто приліпив монету. Коли наконець скінчила ся та дивна для нас церемонія, приступає торжественним кроком голяр до молодого і забирає ся до своєї роботи: молодому, що через цілий час церемониї сидить терпеливо як ягнятко, голить цілу голову, а гості і музика роблять при тім ще більший крик, як перед тим і тішать ся та веселять ся. Підчас сеї церемониї чути пискливі, голосні крики жінок із сусідних гаремів, де під ту пору якраз малюють ноги другій молодій червоною краскою. В жіночих комнатах (гаремах) величавість декорациї і пишнота тоалет має бути так, що їх ніхто не годен описати; але на жаль мужчинам не вільно там хоч би лиш заглянути.

Північ вже давно минула і гості утомили ся. Тогди беруть всі в руки ліхтарі, канделябри, ліхтарні і лямпіони та вибирають ся по молоду, щоби еї забрати з дому еї батька та привести до нової еї домівки. Молода, заслонена і позавивана як мумія, так що еї не можна пізнати і ледви ще видко, що то якась людина, сідає на величезну носилку і еї несуть серед звуків музиків та вистрілів головними улицями міста до дому молодого і тут вводять зараз до комнати призначеної для молодої. Для гостий розпочинає ся тепер — то вже 2 година по півночи — хвиля давно вже ожиданої весільної вечері. Слуги вносять жваво множество полумисків зі стравами, один за другим, і так само борзо їх запрятують. В сьвітлици настає тишина, бо кождий старає ся пильно віддати повну честь знаменитим

II. Справи здоровля: 142.931 К, менше о 18.564 К.

III. Історичні памятники: 450 К, як в р. 1902.

IV. Публична безпечність: 220.875 К, більше о 199 К.

V. Комунікациї: 509.647 К, більше о 10.821 К.

VI. Будови водні і меліорациї: 27.813 К, більше о 2.309 К.

VII. Рільництво: 434.111 К, більше о 52.586 К.

VIII. Гірництво: 9.000 К, як в р. 1902.

IX. Промисл і ремесло: 4.180 К, менше о 740 К.

X. Довги краєві: 27.002 К, більше о 200 К.

XI. Ріжні: 1,138.588 К, менше о 34.811 К.

XII. Дохід з консумцийних оплат: 6315.090 К, більше о 113.370 К.

XIII. Надвижки з рахунків минувших літ 178 522 К, більше о 178.522 К.

Загальна сума доходів власних виносить 9,158.637 К, а в порівнаню з роком 1901 єсть більша о 306.629 К.

З порівнаня прелімінованих видатків з доходами власними показує ся недобір в сумі 14,722.901 корон, котрий мусить бути покритий додатками до податків безпосередних.

Виділ краєвий вносить о побір додатків до податків в висоті установленій на той рік, а лише видатність одного сотика підвисшує з 230.000 до 236.000 корон.

Дохід з додатків прелімінує Виділ краєвий в сумі 14,269.346 корон т. є. більше о 305.008 К. — Отже загальні доходи винесуть 23,427.983 корон, а коли видатки прелімінowано в сумі 23,881.538 корон, то показує ся ще недобір в сумі 453.555 корон, котрий має бути покритий в случаю дійстної потреба позичкою у власних фондів.

Новинки.

Львів дня 25-го грудня 1902.

— Іменованя і перенесеня. П. Міністер торговлі в порозуміню з п. Президентом міністрів, яко управителем міністерства справ внутрішних, іменував комісаря інспекциї промисловоі, Кароля Адама у Львові, інспектором промисловим II. кл. — П. Намістник переніс лікаря повітового дра Антона Когена з Теребовлі до Золочева; концепістів санітарних: дра Леопольда Гайма зі Львова до Станиславова, дра Александра Ястшембского з Печиніжина до Теребовлі і дра Івана Йоссе'го з Надвірної до Печиніжина, а асистента санітарного дра Франца Сенкевича з Турки до Львова.

— Зміни в нотарияті. П. Президент міністрів, яко управитель міністерства судівництва переніс нотаря Івана Рудницкого з Луки до Бережан, а іменував кандидата нотариялього Клима Розлуцкого у Львові нотарем в Буківску.

— Краєва Рада шкільна іменувала в народних школах: Йос. Пеленьского учителем 6-кл. школи в Жовкві, Ерн. Герндорферівну і Р. Шафтлерівну учит. 6-кл. школи в Бориславі, М. Шльосерівну учит. 2-кл. школи в Хлібовичах великих, Ів. Чабановского учит 1-кл. шк. в Торговици, Ол. Стюрску учит. 1-кл. шк. в Мильчу; — перенесла учителя Фр. Лвя з Серафинців до Черпятина, а Олену Сьвержову зі Солоного перенесла в стан супочинку.

— З перемиской епархії. Дійствними деканами імоновані оо.: Антоний Конистяньскоі, Теофіль Скобельский, Володимир Ринявець, Андрей Децко, Антоній Дидалевич, Михайло Миколаєвич, Йосиф Гамерский і Климентий Конистяньский.

— Нова стация телеграфічна. З днем 1-го 1903 р. буде отворена в Плотичи, повіта тернопільского, нова стация телеграфічна при тамошнім уряді почтовім з обмеженою дневною службою.

— Отворенє часового уряду почтового „Львів 12“. Ц. к. уряд почтовий „Львів 12“, котрий входить в житє за кождим разом в час соймових засідань, буде знов отворений з днем 27-го грудня с. р. о годині 9-ій перед полуднем. Уряд той буде получений через післанця пять разів на день з ц. к. урядом почтовим „Львів 1“.

— Нові банкноти 1000-коронові. З днем 2-го січня 1903 зачне банк австро-угорский видавати в своїх головних заведенях у Відни і Будапешті як також у всїх своїх філіях банкноти 1000-коронові з датою 2 січня 1902. Теперішні банкноти по 1000 зр. ав. валюти з датою 1 мая 1880 будуть стягнені з обігу. В сій справі видало правительство в порозуміню з генеральною Радою австро-угорского банку слідуючу постанову: 1. Головні заведеня австро-угорского банку як також і філії будуть приймати банкноти по 1000 зр. ав. в. з датою 1 мая 1880 при виплатах і до виміни до 30 червня 1904. — 2. Від 1 липня до 31 грудня 1904 приймати будуть ті банкноти як при виплатах так також і до виміни лиш головні заведеня австро-угорского банку у Відни і в Будапешті, а всї філії банку лиш до виміни. — 3. Почавши від 1 січня 1905 взяті з обігу банкноти по 1000 зр. ав. в. з датою 1 мая 1880 не будуть приймати ся при виплатах, так, що остаточний речинець до стягненя тих банкнотів припаде на 31 грудня 1904. Від того речинця будуть приймати ті банкноти лиш головні заведеня австро-угорского банку у Відни і Будапешті і то виключно лиш до виміни. Філії банку будуть платити за ті банкноти до 1 січня 1905 лиш на основі внесеноі просьби і за призволенєм генеральної Ради австро-угорского банку. В цїли узисканя того призволеня буде вимагати ся предкладанє згаданих банкнотів до виплати разом з консигнациєю. По 31 грудня 1910 р. кінчить ся обовязок австро-угорского банку викуповувати і вимінювати банкноти по 1000 зр. ав. з датою 1 мая 1880 р. Нові банкноти по 1000 корон суть синьої краски без водних знаків і мають з одної сторони текст німецкий, а з другої угорский та суть 192 міліметрів довгі а 128 міліметрів широкі.

— Зелізниця Львів-Винники-Підгайці. З Відня доносять, що імовірно прийде до будови сеї зелізниці після плану корпстного для м. Львова. Значить, шлях сеї зелізниці буде вести з Колельник через личаківску рогачку, здовж гостинця до Винник

— Огонь в Бориславі. Передтамтої ночи о 4-ій год. над раном згоріла одна котлївня в одній з тамошних копалень нафти при ул. Паньскій. Будинок згорів до тла і огонь погас. Лиш сніг і та обставина, що не було вітру, не допустили, щоби огонь розширив ся.

стравам; чути лиш голосно цямканє, гризенє та поцмокуванє, бо то належить до доброго тону і має служити за доказ, що гостям страви знаменито смакують. На конець подають ще раз чай, і около 4 години рано гості розходять ся тихцем, не подякувавши господареви за гостину, анї не попращавши ся з ним. Аж тепер вільно молодому зайти до комнати молодої. Молода пара лишає ся наконець сама; заслона спадає і „залюблені“ видять ся тепер перший раз в своїм житю.

А тепер инша сцена з маврийского житя в Марракешу. То Рамадан, час магомеданьского посту, а рух в місті і без того вже великий стає тепер особливо в перших годинах ночи таки шалений. В Медині всї крами і склепи отворені через цїлу ніч, люди ходять і бігають веселі та поубирані в сьвяточних одежах, всї доми ясно осьвітлені а зі всїх сторін несе ся голос музики і сьпіву та чути радістне стріляне. З ночи зробив ся день а із сїл посходив ся величезний здвиг народу. Поволи зїздижають ся начальники племен зі всїх сторін держави, щоби віддати поклін султанови і зложити звичайну річну данину. Складати данину новими червінцями зважає ся тут за щось особливо важного і длятого тут о сїй порі єсть великий попит за тими грішми, хоч звичайно не видко їх в торговли в цїлім Марокку. Хитрі спекулянти уміють користати з того і длятого при виміні кажуть платити собі по 4, 6 а навіть і десять процент, отже до кількох днів заробляють на тім інтересї великі суми. Коли число мішків з такими грішми здає ся султанови або єго захланному везирови за мале, то такий начальник племени не вертає вже до свого округа, лиш вандрує просто до криміналу, а єго посаду продають тому, хто дасть найбільше гроший.

Але Рамадан то час жнива не лише для самого султана і єго везира та для мінялників, але також і для всїляких „волокитів“ як примірoм заклиначі змий, чародії, фаринники, оповідачі казок, музиканти, акробати і т. п., та й многі „сьвятці“ угинають ся тоді під тягаром добре набитих своїх бесаг. Особливо з великою увагою приглядав ся я завсїгди штукам усмирителїв змий; они по найбільшій части Суданці, але що до своїх штук то й не вмили ся до Індів. Зьвірята, яких они уживають, походять всї з краю Сус на полудневій стороні від гір великого Атляса. Їх ловлять в той спосіб, що за слїдом в піску шукають того місця, де змиї ходять до води. Тут уважають на них та ідуть за ними аж до нори, де они звичайно напиваються води заходять. З тої нори ваблять їх на птицю привязану на шнурок, скоро змия висуне голову з нори, то єї тогди деревляними вилками придушують за шию до землї, але той, що ловить, мусить при тім уважати, щоби змия не виділа єго тїни, бо впротивнім случаю втече назад до нори. Зловлену змию беруть в грубий шкіряний міх і не дають їй через два місяцї нічого їсти, аж она зовсїм ослабне і не може вже рушати ся. Тоді виривають їй їдовиті зуби і перший раз годують, заким привчать до всїляких штук. Такі змиї, котрі вже не хотять нічого їсти, то вже певно згинуть і длятого доки они ще живі, продають їх по 5 до 10 франків „дурним псам християньским“.

Ноша мужчин в Марракешу не ріжнить ся нїчим від ноші Маврів на побережу: білі турбани на голові і білі довгі халати або гаіки, лиш тут уживають більше шовкових материй. Жінки і дівчата з народу убирають насамперед під спід коротку білу сорочку, на ту довгу синю сорочку, а верх того білий або синїй гаік. Жінки з висших станів носять шовкові сорочки і широчезні синї або жовті шаравари, ясночервоний корсет а на той убирають ще коротенький кафтаник густо вишиваний золотом, так що ледва це можна розпізнати єго головну червону або синю краску. На то все приходить найбільша парада — довгий гаік, котрий закриває цїлу особу, і заслона на лице. Красавиці ходять густо заслонені, хоч богато з них іменно же сільскі дівчата зовсїм би того не потребували, бо по найбільшія части суть дуже погані і старіють ся незвичайно борзо. Але між гаремовими дамами можна побачити не одно дійстно красне лице; руки у них делїкатні, дрібонькі і ноги маленькі. Чорне як вуголь волосе розділюють по середині і заплітають в дві довгі коси, котрі иноді сягають аж по кістки. На шию навішують богато перел і пацьорок а на руках і ногах коло кісток носять срібні обручики. На чоло, там, де волосе зачинає ся дїлити, прикріплюють якусь золоту або срібну монету.

Звичаєм у жінок з висших станів єсть, що красять собі нігті на пальцях у рук і ноги на червоно краскою званою „генна“ або „альгенна“, від чого пішла й іспаньска назва на ту краску „алькана“. Єсть то листє і корінє з корча званого в ботаніці Лявзонія, котрий росте лиш в північній Африцї. Звичай сей єсть дуже давний, бо звісний був вже стародавним Єгиптянам, як то видимо ще тепер на єгипетских муміях. Лиш повійницям не вільно красити собі ніг і нігтів на пальцях Женщини з висших станів убирають на ноги маленькі червоні виступцї, вишивані золотом.

Годі тут поминути жидів з Марракеша; єсть то під многими взглядами цікавий народець, а вже певно найспосібнійший, найрухливійший і найпильнійший в цїлім Марокку. Їх єсть в Марракешу яких 10.000, а хоч і як їх Маври ненавидять і ними погорджають, то все-таки ніхто з них не може обійти ся без жида, бо без жида не було би нї торговлї, нї

— **Важне для катехитів і тих, що учать релігії в народних школах.** Вже вийшли три части практичного провідника для катехитів, в котрих поясняє ся в дуже приступний спосіб науку релігії для дітий 1, 2, 3 і 4 кляси, взглядно для дітий шести степенів науки. Після тих підручників можна учити і в церкві і по части надають ся они до займаючого читаня в читальнях. Всї три части можна набути в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійскій у Львові по цінї 4 кор. 80 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. Радимо щиро закупити сю одиноку книжку, котра так дуже є потрібна для кождого вірного християнина-католика.

— **Крафт-Еббінґ**, голосний психіятр, б. професор медичного факультету в Градци і Відни, помер в лїчничім заведеню під Градцем на недугу ниркову. Покійний походив з Німеччини, уродив ся 1840, а медичні студиї відбував в Гайдельберґу, Цюриху, Відни і Празї. В 1864 р. став асистентом, в 1872 надзвичайним професором психіятриї в Штрасбурзї, слїдуючого року покликаний як професор звичайний до Градца, а в 1889 переніс ся до Відня. — Видав цїлий ряд вельми цїнних праць на поли психіятриї, психопатольоґії судової і недугів нервових. Популярний его твір п. з. „О здорових і хорих нервах“ був дуже почитний. Покійний займав ся також гіпнотизмом.

— **Незвичайна благодать.** В місцевости Маґтія в Тиролі якась тамошна зарібниця привела онегди на сьвіт двайцять і шесту дитину. Девятнайцятеро єї дітий жие і суть зовсім здорові. Цїла родина жие виключно з добродійства людий і громади.

— **Страшне землетрясенє.** З Асхабаду в Туркестанї доносять, що там землетрясенє не то не скінчило ся, але ще й з кождим днем стає страшнійше. Тепер заняло вже 200 квадратових верст (кільометрів) простору. Доси згинуло 4000 людий а в одній части міста знайдено 800 трупів. Ґенеральний інспектор туркестану ґен. Іванов зарядив будову бараків на поміщене властий державних, а заряд зелїзниць відступив безплатно ваґони на довіз поживи.

— **Знак часу!** Спроневіреня і обманьства на великі розміри повтаряють ся в послїдних часах, так що се справедливо можна уважати за знак часу. Нема майже дня, в котрім би ґазети не приносила вістий о таких спроневіренях і обманьствах з ріжних сторін і краів. Можна би навіть гадати і припускати, що деякі люди умисно пхають ся до всїляких товариств і підприємств в тій наперед добре обдуманій цїли, щоби відтак розбоґатіти легким способом і коштом других. Ще не зовсім притихла справа великого спроневіреня, можна би сказати, простої крадежі в задатковім товаристві ім. сьв. Вячеслава в Празї, а вже надспіла вість з Відня, що там в послідних днях викрито спроневіреня аж в чотирох товариствах для ощадности, до котрих належали самі найбіднїйші люди, самі робітники. Ті товариства називають ся: „Die Hungelbrunner“, „Die Biene“, „St. Florian“ і „Die Krichuber“. У всїх тих товариствах розкрадено розмірно до їх капіталу великі суми. Характеристичним єсть, що в двох з тих товариств був головою чоловік, котрому місто віддало опіку над бідними, якийсь Бьннер; він так опікував ся, що позбавив бідних послїдного гроша, який они собі від губи віднимали і складали на лиху годину. В послїднім із згаданих товариств допустив ся спроневіреня секретар Гайдт, котрий, коли справа викрила ся, відобрав собі житє вистрілом з револьвера. Але грубої і ориґінальної дефравдациї допустили ся сими днями два жиди, тесть і зять на шкоду многих фабрикантів у Відни і на Мораві. Прокурист Адольф Ернст спроневірив на шкоду фабрикантів шовкових материй Герцфельд і Фішль у Відни 209.000 К а его тесть Елїя Пох заложив за ті гроші фабрику шовкових материй в Моравскім Шенберґу, позаривав відтак всїлякі банки, фабрикантів і купців на 750.000 К і щез дня 11 с. м. без слїду. Злодійство викрило ся аж сими днями і поки що арештоване самого Ернста.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 25 грудня. Віденьскі часописи доносять, що архикнязь Леопольд Фердинанд рішив зречи ся всїх прав і достоїньства Архикнязя та повінчати ся з одною панною з горожаньских кругів. Архикнязь прибере назвище Леопольд Вальфлїнґ. Урядового оголошеня о тім доси нема.

Льондон 25 грудня. Вчера помер архієпископ Кентербури.

Берлин 25 грудня. Бюро Райтера доносить з Кореї: Утворено тут новий кабінет. На жаданє Росиї міністром скарбу іменований знов Йи. Японія запротестувала против того. Йи удав ся на поклад росийского воєнного корабля до Порт Артур, де полишить ся аж до вияснення ситуациї.

Вашинґтон 25 грудня. На радї кабінетовій заявила ся більша часть міністрів против того, аби президент Рузвельт обіймив уряд мирового судиї в спорі Венецуелї з Анґлією і Німеччиною.

Курс львівский.

Дня 24-ого грудня 1902.		платять	жадають
		К. с.	К. с.
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		536 —	550 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		—·—	300 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		556 —	565 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		—·—	350 —
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		95·50	96 20
Банку гіпот. 5% преміов.		100·—	—·—
Банку гіпот. 4½%		100·—	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.		101·—	101·70
4% листи застав. Банку краєв. .		97·—	97 70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .		96·50	97·20
„ „ 4% льос. в 41½ літ.		96·70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.		96·—	96·70
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		98·80	99·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.		102·—	—·—
„ „ „ „ 4½ %		100·30	101·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		96·30	97·—
Позичка краєв. з 1873 по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		97 30	98 —
„ „ м. Львова 4% по 200К.		94·50	95·20
IV. Льоси.			
Міста Кракова		77 —	82 —
Австр. черв. хреста	Курс віденьский	55 —	56 —
Угорск. черв. хреста		26·75	27.75
Іт. черв. хрес. 25 фр.		—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.		70·—	74.—
Базилїка 10 К		18·45	19 45
Joszif 4 K.		8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.		9·50	11.—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·22	11·34
Рубель паперовий		2·52	2·54
100 марок німецких		116·70	117 30
Доляр америк.		4·80	5 —

більшого промислу і ремісла. Кажуть, що маврийскі жиди задержали найчистійше свої старо-єврейскі звичаї і обичаї і строго їх держать ся; та й дійстно, здає ся, так єсть. Особливо строго обходять шабас, котрий сьвяткують від пятницї вечера до вечера в суботу. Тогди по замикані всї крами, нїхто не робить нїчого, нїчим не торгує; не вільно нї мити нї варити анї палити в печи. Мужчинам не вільно анї курити анї пити. На шабас їдять лиш „дафіну“, дуже трудно стравну мішанину з пшеничного ґрисику, яєць, мяса, фасолї, оливи і перцю, котру випікають в пятницю. По молитві і релігійних сьпівах засїдають на стільцях в сьвяточно прибраній хатї та вижидають гостини приятелів і знакомих або йдуть самі в гостину. Женщини убирають ся тодї в яскраві шовкові спідницї та богато золотом вишивані кафтаники, а на голову, іменно старші жінки беруть ще й дорогоцїнні окраси, котрі иногдї представляють великий маєток. Доброю прикметою мароканьских жидів єсть їх родинне житє та й то, що они всї держать ся разом, одні другим помагають і що свій свого хоч би й зовсім чого не цурає ся. Але так само має ся річ і з їх злими прикметами; нехлюйність нехарпість по всїх Меллах однакова; жид в торговли по найбільшій части не ретельний а жінки і дївчата продають ся часто і вносять в родини погані заразливі хороби.

Але й тут, хоч ще дуже поволи, зачинає ся вже добирати культура та й робить досить значні поступи. Недавно тому дістало тут жидівске місто свого окремого жидівского шейха (себ то посадника). Загально жидівске, европейске товариство „Алїянс ізраеліт“ основало тут жидівску школу, до котрої жидівска громада доплачує 1200 франків, а за то 70 дітий дістають безплатну науку, харч і одїж. Богатші родичі платять за свої дїти по пять франків на місяць.

Вже настав вечер і лиш з великим трудом їдучи верхом на кони, можу перебрати ся помежи товпу на вузких повних смроду улицях жидівского міста. Глота робить ся щораз більша; гучна „музика“ дає знати, що надходить жидівске весїлє. Молоду вже вечером перед тим привели зі звичайними церемоніями до дому єї будучого супруга, але аж нинї мають єї остаточно єму віддати. Молода має на голові рід якоїсь блискучої корони, а одіж на нїй аж сьвітить ся від золотих вишивок. Попри нею іде єї мати та плаче і заводить обнявши обіруч головку своєї любої дитинки, котру має тепер на завсїгди випустити із своєї опіки. З одного боку іде батько молодої, з другого рабін і держать за руки „яснїючу від щастя“; поважність хвилї не перешкаджає обом тим достойним панам зі сивими бородами понести від часу до часу до носа нюх табаки. Що край, то обичай! Зі всїх дверий, попри котрі переходить весїльний похід, вибігають приятельки молодої і цїлують єї з цїлого серця в обі руки, бо то значить для них щастє і знак, що й они борзо віддадуть ся. Попереду іде обдертий музика і як шалений бє з цїлої сили в свій великий бубен та лиш усьміхає ся, коли єму кидають гроші, і скаче, сьпіває та виґойкує. Лиш пискливий голос дуд заглушує часами гук бубна. На кінци походу ідуть свояки і приятелї та несуть запалені сьвічки в руках. Всюди чути крики радости і звичайну тут цуканину з рушниць. Маврийскі жиди в противности до Арабів дають віно своїм донькам.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).